

[Aksel Larsen.]

par år. Ellers kan man nemlig ikke vurdere fradragsværdien af den skat, man nu betaler.

Jeg ville mene, at det var rimeligere at betale skat af den indtægt, man har, betale skat af den løbende indtægt, altså gennem kildeskat. Nu deler finansministeren formodentlig denne opfattelse, men han nøler i ubegribelig grad med at komme med et forslag, der imødekommer den. Hvis det er skattefradragsretten, der hindrer fremkomsten af et brugeligt forslag — og det er det jo nok — vil jeg ganske gratis forære finansministeren en idé til dens afskaffelse: regn samtlige skatteskalaer om, så vi får to sæt skalaer, ét, hvor procenterne forudsætter skattefradrag, og ét, hvor procenterne er de tilsvarende lavere af indkomsten uden skattefradrag. Lad så folk selv vælge, om de vil lade sig beskatte efter den ene — med skattefradrag — eller efter den anden — uden skattefradrag. Jeg er meget vel klar over, at skattefradraget er fastsat i en allerede vedtagen ligningslov, men den kan jo bare gælde videre. At man giver befolkningen valgfrihed herudover, kan næppe betegnes som et snigløb. Valget er jo frivilligt. Det vil være forbundet med ekstra beregningsarbejde at praktisere noget sådant for det kommende skatteår, men det vil ikke være uigennemførligt. Lad os gøre det, så slipper vi for diskussioner om, hvorvidt befolkningen er for eller imod skattefradragsretten. Så bliver sagen sådan set afgjort ved folkeafstemning, og jeg tvivler ikke om, at det overvejende flertal af skatteyderne meget hurtigt vil gå over til at betale skat efter en skalaberegning uden skattefradrag.

Vi mener, at det i forbindelse med de foreliggende lovforslag er rimeligt at drøfte, hvad der i øvrigt kan og bør gøres for at sikre staten de skatteindtægter, den har krav på, og vi mener, at dette skulle man hellere gøre end være så ivrig efter at ville omsætningskatten. Vi mener, at man samtidig bør rationalisere skattesystemet og gøre det mere socialt retfærdigt i dets virkninger. Kan man derved også nå en forbrugsbegrænsning, ikke af det nødvendige forbrug, vil der være vundet meget — undtagen naturligvis for det fåtal, der skaffer

sig særlige indkomster eller fordele på folks overflødige forbrug.

Som allerede nævnt antages omsens opkrævning at ville koste et betydeligt beløb, omkring 30 mill. kr. Til fordel for den har statsministeren bl. a. anført, at derigennem får man fat på en del af de antagelig 1 200 millioner skattekroner, det offentlige undrages derved, at folk i deres beskedenhed opfører i alt 3 milliarder mindre på selvangivelserne, end de burde. Mon det ikke var en idé at søge en del af disse mange penge — eller gerne dem alle — kradset ind ved hjælp af en effektivisering af skatteligningen? Lovene herom er stort set gode nok. Hvis man stillede ekstra 30 mill. kr. til skattevæsenets rådighed til kontrol med selvangivelsernes rigtighed, ville det sikkert hjælpe ganske betydeligt. Det ville måske give lige så meget som den foreslåede oms.

Ændrede afskrivningsregler ville også betyde meget for statens indtægter. Afskrivningsreglernes formål er at fremme erhvervsmæssige investeringer gennem ydelse af en skattecredit. Den fri afskrivningsret på 30 pct. hvert år af saldværdien ydes enhver virksomhed uanset gavnlighed og formål. En sådæn regel frister til unødvendige maskinkøb og investeringer. Der kan opnås betydelig større skatteindtægt ved en bestemmelse om, at afskrivningerne som hovedregel kun må svare til forringelsen ved slid og forældelse. Formodentlig kunne man godt bevare valgfrihed med hensyn til procentsatsen de enkelte år, den bør blot ikke kunne overstige 20. For virksomheder, som man under hensyn til landets samlede økonomi anser for særlig gavnlige, kunne man så bevillingsmæssigt tillade højere afskrivninger og derved til en vis grad regulere investeringerne.

Vi bør desuden have en virkelig kapitalvindingskat. Den, vi nu har under betegnelsen „særlig indkomstskat“, er kun en alt for beskeden begyndelse. Gevinst ved salg af fast ejendom, værdipapirer o. s. v., altså arbejdsfri indkomst, bør beskattes ganske anderledes, end tilfældet er nu.

Jeg må også nævne det af os tidligere fremførte forslag om skat på reklame og repræsentation, hvilket kan praktiseres derved, at man ikke som hidtil tillader den slags udgifter at blive fradraget med det